

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija

Europolis

Knjiga 8

PARTIZANSKA KNJIGA

Naslov originala:
Peter Hobbs
I Could Ride All Day in My Cool Blue Train

© Peter Hobbs, 2006

First published in 2006 by Faber and Faber Limited

© za ovo izdanje Partizanska knjiga, 2022.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Piter Hobs

**Čitavog dana bih se
vozikao u svom strava
plavom vozu**

Sa engleskog prevela Nataša Srdić

Kikinda, 2022.

za Lija

San #84

20. 11. __.

Ona se zove Eni; on nema ime. Ona putuje, druži se; on radi u gradu, mada ništa opako, njegova duša je preživela netaknuta i u tragovima nevina. Oboje su neverovatno lepi, retuširani i sveže isečeni iz časopisa, pretvoreni u trodimenzionalna bića, nekako ljudska. Naoko deluju kao usporeni snimak reklama za beznačajne proizvode za lepotu. Sad su nešto stariji i nisu više ono što su nekad bili, razvlače se negde na sredini četvrte decenije života poput artefakata iz propale mladosti. Ne poznaju se dugo. To je svojevrsna ljubavna priča.

Sastaju se na parkingu. On se zaustavlja u svom nespecifičnom – mada nepobitno neekonomičnom – automobilu. Njena kola su crvena, sportska. Ona je već tu, oslonjena o njih, obučena u tenisko belo odelo, glave zabačene unazad da uhvati sunce, s caklećim zatamnjenim cvikerima preko očiju. Kratka suknja, prostranstvo savršene butine. Nebo je plavo ili zeleno. On ima na sebi svoje odelo, svileni i pomodno, i dripački olabavljenu kravatu. Pozdravljaju se preterano opušteno, što ostavlja istinski neubedljiv utisak. Nešto se tu dešava između njih, nešto u svojim najranijim, najprijatnijim fazama. On odlazi da se presvuče. Ona ostaje, zanosna i neodoljivo seksi. Očas posla, vreme prođe.

Ponovo su se sastali na terenu. Igra je u toku. On je već odigrao mnoštvo slajsova sramno nisko u mrežu,

a njegov forhend, jedinu svetlu tačku, udarac koji pruža iluziju da je bolji igrač nego što bi ikad stvarno mogao da bude (potajno sebi priznaje svoju slabost), nepogrešivo rasturaju ubilački voleji njegove mrežoljubive protivnice. Prilikom njegovog poslednjeg pokušaja uz liniju, dok je loptica velikom brzinom opisivala žestoki luk, dostigavši najvišu tačku tik iznad trake, ona se brzo pomerila, nemoguće brzo, i elegantno odbila lopticu, koja je pala na teren i nije čak ni odskočila, već se samo otkotrljala, đavolski vešto. Na njen servis on nije osvojio nijedan poen. Čeka oko metar iza servis-linije. U daljini se loptica podiže pravo uvis, on vidi njeno telo kako se izvija dok prikuplja potencijalnu energiju, onda sledi kinetički udarac, i to je poslednje što zna, nigde na svojoj savršenoj putanji loptica ne putuje ni iole blizu njega. Šest nula, šest nula.

„Dobra partija. Hvala.”

„I, na kojoj si poziciji?”

„Na tristotoj”, kaže ona zadovoljno. „Ja sam ovde profi trener – znao si to, zar ne?” Nasmeje se. „Nisi očekivao da pobediš, zar ne?”

On poriče, gotovo ubedljivo. Povuku se u prostorije kluba. On malo zaostaje za njom kako bi krišom obrisao čelo.

Unutrašnjost teniskog kluba izuzetno podseća na unutrašnjost kluba džentlmena koji je nekad mogao da se vidi na televiziji. Postoji šank, gde kupuju pića. Stoje za njim i učtivo ćaskaju. Drugi parovi rade isto. Diskretno se smeju. Uprkos nespretnosti na terenu, ili možda zbog toga, stvari se dobro razvijaju. Usta im se usiljeno izvijaju u apsurdno prenaplašene oblike, što se izdaje za pametan razgovor, čak i flertovanje.

Postoji kalendar, ili možda dnevnik, koji pripada ispunjenom i zadovoljavajućem životu s mnogobrojnim divnim obavezama razbacanim preko prilično raščlanjenih stranica. Vreme prolazi, a zapravo ne prolazi.

Oni razgovaraju, što često čine ovih dana, telefonom. Ona želi da se on uključi u Antarktičke igre s njom. Čitav telefonski poziv čini snežno prostranstvo, široko i belo. Vožnja kajaka, predlaže ona. Mogli bi zajedno da se takmiče i otisnu u ledeni, nezaleđeni, crni Južni okean sa santama leda u pozadini. Iz nekog razloga, ona ima osećaj da je on dorastao tom izazovu. On preživa tu ideju, što je činio svaki put proteklih nedelja kad bi zapodenula tu temu. Na kraju, ona ne odustaje.

„I, što da ne? Plašiš se?”

„Apsolutno ne.”

„Biće divno. Samo zamisli.”

„Razmišljao sam.”

„I, što da ne, dušo?”

„Već sam to radio.”

„Ne.”

„Odavno.”

„Ne.”

„Kad sam išao u školu.”

„NE.”

Zaista jeste. Ispriča joj kako je njegova škola – privatna škola, internat, škola sa sopstvenim kapelanom, jezerom unutar kompleksa i brojnim terenima za ragbi, filmskom industrijom zadojen kliše od škole – stupila u tim. On je tad imao osamnaest godina. Šesti razred je išao u pratnji dva nastavnika, leteli su privatnim školskim

avionom preko Falklandskih ostrva, gde su napravili kratku pauzu kako bi obavili neophodni terenski zadatak iz geografije koji se ticao pingvina. Igre su završili kao sedmoplasirani, najviše rangirani od svih mladih timova. Ona nema ama baš ništa da kaže na to, što je neobično. On još malo porazmisli.

„Mogli bismo da idemo na smučarsko trčanje. To nisam radio prošli put. Tad nisam bio baš dobar skijaš.” On se ozari. „Moglo bi da bude zabavno.” Iako i dalje razgovaraju telefonom, ona ga pogleda, zaprepašćeno.

U trenu, vreme prođe. Ne vide se neko vreme. Jedno od njih, ili oboje, tvrdi pazar. Ona se viđa s drugim muškarcima; on se viđa s drugim ženama, ali misli na nju. Ona ne razmišlja nužno o njemu, te je stoga u prednosti u tom pogledu. Sredinom decembra, on se prijavi u pričaonicu plivačkog kluba i pronađe je tamo pod imenom *Xnnie2s*, u poodmaklom razgovoru s nekim ko se zove *TheTasteOfFloom*. Razgovaraju o svadbenim detaljima, iako su oboje sigurni da se neće venčavati. On obelodanjuje svoje prisustvo. Ona je opuštena, gotovo ravnodušna. Ipak, na kraju, ali tek nakon što pretrpi više podrugljivih upada od *lohengrin29* i *applesnapple* – očigledno njenih sajber prijatelja – izmoli od nje obećanje da se sastanu, kroz nekoliko nedelja.

Vreme prolazi, primetno ali brzo. Očiju uperenih u nagradu, on počinje da planira. Odgajio je veliku zamisao, oplodio njeno seme ljubavlju i promišljenošću. Ostalo je predskazano, zna to, vidi. Biće zajedno. I, mada je zaljubljen u nju, ne mora da je vidi u međuvremenu. Ne mora da je zove. Biće dovoljno vremena za to. Zna da je zaljubljena u njega, a takođe zna da ona to još ne zna. Prosvetliće je.

Vreme, neminovno, teče.

Okončava se srećno. Večeraju zajedno, na nekom uzbudljivom mestu, pod otvorenim nebom na Akropolju, u kolibi pored fjorda u Norveškoj, u privlačnom italijanskom restoranu s pogledom na Egejsko more, u luksuznom apartmanu na poslednjem spratu njujorškog nebodera. Toplo im je, smeju se, pripiti, na prijatan način. Večera – ili možda samo mesto na kom obeduju – crveni su i zlatni. Zavesa, verovatno draperije, toplo se uvijaju oko njih. Iza njih čovek s violinom svira neverovatno lepo, bez ikakvog zvuka. Sede za stolom jedno naspram drugog, ali oni i sto deluju ušuškano u krevetu. Upravo je onako kako je znao da će biti. Nagne se i nežno joj šapne na uvo: „Zamisli da smo pingvini na santi leda”.